

πον, καταστρέφοντες πᾶν τὸ προστυχόν ταῖς πνοαῖς αὐτῶν. Καί τότε θέλουσιν ἀποπτῆ οἱ ἄνθρωποι ἐν τῷ αἰθέρι, καὶ θέλουσιν ἐγκαταλήψει τὰ σώματα αὐτῶν αἰ ψυχαὶ μεταβαίνουσαι ἅπασαι εἰς τὸν κόσμον τῶν φώτων.

‘Ο δὲ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ οἱ λοιποὶ πλανῆται, οἵτινες τυγχάνουσι τέκνα τῆς «Ροιάια» θέλουσι μεταβῆ εἰς τὸν «Οὐλαμ Dlahchούχου». Οἱ δὲ λοιποὶ ἀστέρες οἱ ἑσπερημένοι ζωῆς θέλουσι σαλευθῆ ἅπαντες ἐκ τῶν θέσεων αὐτῶν καὶ ἐμπέσει εἰς τὸ μηδέν. Οἱ δὲ ἑπτὰ οὐρανοὶ θέλουσι διπλωθῆ, ὡς χάρτης, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, καὶ θέλουσιν εἰσελθεῖ ἐντὸς τοῦ λάρυγγος τοῦ «Οὐρ». Τότε δὲ θέλει ἀνακράξει ὁ «Hiou’l Ziβου» διὰ τοῦ ὑψηλοτέρου τόνου τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἐπιτάσσων τῷ «Οὐρ», ἵνα τιναχθῆ. ‘Ο δὲ τινασσόμενος θέλει διαρραγῆ εἰς δύο, αἱ δὲ ἑπτὰ γαίαι πεσοῦσαι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ θέλουσι καταστῆ καὶ πάλιν ποσότης τις χοδὸς καὶ ἴδατος, ὡς ἦσαν πρὸ τῆς δημιουργίας.

*
**

Αὕτη εἶναι ἡ περίληψις τοῦ προμνημονευθέντος περὶ Σαβαίων συγγράμματος, περιέχουσα τὰ κυριώτερα σημεῖα τοῦ δόγματος αὐτῶν. Τὰ δ’ ἐν τῷ ρηθέντι συγγράμματι ἐκτιθέμενα τυγχάνουσι κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν εἰδῶτων τὰ ὀρθότερα καὶ ἀκριβέστερα ἐξ ὧν ὑπὸ τῶν διαφόρων ἐπιστημόνων περὶ τοῦ θέματος τούτου ἐγράφησαν, καθ’ ὅτι ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὰς πληροφορίας αὐτοῦ ἠρύσατο ἐκ στόματος υἱοῦ τινος τῶν Σαβαίων ἱερέων, καὶ δὴ ὑποψηφίου εἰς τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα παρ’ αὐτοῖς, ἀσπασμένου δὲ ὕστερον τὸν χριστιανισμόν, αὐτὸς οὗτος πλείστα τῶν ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ ἐκτιθεμένων ἀναδιφήσας ἐξηκρίβωσεν ἐξ αὐτῶν τῶν βιβλίων αὐτῶν, τὴν ἀλήθειαν ἐξ αὐτῆς τῆς πηγῆς ἀρυσάμενος, πράξις, ἣτις τιμᾶ αὐτὸν λίαν ἐμφαίνουσα αὐτὸν ὡς παράδειγμα ἐπαινετῆς φιλεργίας καὶ ἀξιοζήλου φερεπονίας, καὶ ζσεως ἀόκνου ὑπὲρ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἀγνώστου.

Ἐγὼ δὲ μεταφέρων τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος περίληψιν χάριν τῶν ἐριτίμων ἀναγνωστῶν τῆς φιλότατης μοι «Νέας Ζωῆς» νομίζω, ὅτι ἔστω καὶ κατ’ ἐλάχιστον προσφέρω ὑπηρεσίαν τινὰ τοῖς οὕτως ἢ ἄλλως ὀρεγομένοις τοῦ εἰδέναι.

Ἄρχ.μ. ΗΛΙΑΣ ΔΙΠ

ΠΡΟ ΕΙΚΟΣΙΘΕΝΑ

Δὲν ἀνεπαύθη ἐπὶ τῶν δαφνῶν ἄς ἀφθόνως ἔδρεφε πέρουσι μὲ τὴν «Κατοχὴν» του — ἦν ἐνθουσιωδῶς ἐχειροκρότησε τὸ φιλόμουσον κοινὸν τὴν πόλεως μας — ὁ διαπρεπῆς ἐν Ἀθήναις λόγιος κ. Γεράσιμος Βώκος καὶ νέας ἐπιτυχίας κατάγει ἐφέτος μὲ τὸ νέον πατριωτικὸν ἔργον του, τὸ «Εἰκοσιένα». Ἐξ αὐτοῦ ἀποσπῶμεν ἐκ τῆς Ε΄ καὶ τελευταίας πράξεως τὸν μονόλογον τῆς Πριγκηπίσσης Μουρούζη.

ΠΡΑΞΙΣ Ε΄. — ΣΚΗΝΗ Θ΄.

[Ἡ Ἀκρόπολις μετὰ τὴν ἀνακίουξιν τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος. Φαίνεται ὁ Ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης. Εἶναι πρωτῆ, τὸ φῶς χαμογελά καὶ ὁ οὐρανὸς τῶν Ἀθηνῶν ἀπλώνει τὴν κατανάλαν ὀπτασίαν του. Ἀόρατος μουσικὴ ἀκούεται].

ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΟΥΡΟΥΖΗ. — Ὡ θεῖον φῶς, ὅπως σὲ εἶδαν τὰ ἴδια τὰ μάτια τοῦ Προμηθέως, θάλασσα γαλανὴ μὲ τ’ ἀναρίθμητα χαμόγελα, πόσον εἰσθε τώρα ὠραιότερα ἀνάμεσα εἰς τοὺς παλμούς τῆς ἐλευθέρου ζωῆς!... Ὅμοια κι’ ἐκεῖνος σὰς ἐλαχτάρισε καὶ ὅμοια σὰς εἶδαν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν μαρτυρίων τὰ πολυδάκρυτα ὄμματα μυριάδων Ἑλλήνων!... Ναὲ, ποῦ ἀνάμεσα εἰς τὸν οὐρανόν, τῶν θεῶν εἶσαι ἀληθινή κατοικία, μόνον τὸ ἰδικόν σου θαῦμα ἔπρεπε νὰ νεκρώσῃ τὴν βέβηλον χεῖρα τῶν σκληρῶν ἀνθρώπων... Ἄλλ’ ἴδου καὶ πάλιν τὰ ἐνδοξά σου ἐρείπια, ἀνώτερα τοῦ χρόνου καὶ τῶν καταστροφῶν, συναρμολογοῦν εἰς τὸν γαλανὸν αἰθέρα τὴν αἴυλον ὀπτασίαν τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία ἐπανέρχεται νὰ λατρεύσῃ τὸ θαῦμα... (παῦσις) ὦ! πόσον εἶμαι κουρασμένη, πόσους μακρινούς δρόμους δὲν διέτρεξα ἕως ὅτου νὰ φθάσω ἕως ἐδῶ... Τὰ δάκρυα, αἱ ἰκεσίαι, ὁ πόνος ἦσαν τὰ ὄπλα μου καὶ ἐφ’ ὅσον ἡ μοῖρα μὲ ἐσπρωχνε ν’ ἀντικρῶσω συμφέρωντα, τὰ δάκρυά μου ἔρρευσαν ὡς κρουνοί, αἱ ἰκεσίαι μου ἐγέμισαν μὲ σπαρακτικὰς κραυγὰς τὸν αἰθέρα καὶ ὁ πόνος ἐξέσχισε τὴν τρυφερότητα τῆς καρδιάς μου... Μία μοῦ ἔμεινε παρηγορία, ὅτι τῆς κατατρεγμένης μητέρας εὐρήκα πιστὰ καὶ εὐγνώμονα τέκνα. Φιλελεύθερα πνεύματα κάτω ἀπὸ τὰ δάση τῆς Τευτονίας ἐπανελάσαν τὰ θούρια τοῦ Τυρταίου, ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Βρετανίας εἶδομεν τὸν ξανθὸν ποιητὴν νὰ φθάνῃ μέχρῃς ἡμῶν, ἀπὸ τὴν χώραν τὴν πέραν τοῦ Ρήνου εὐγενεῖς ἦλθαν μαχηταὶ καὶ παρὰ τὰς τιμίας καὶ ἐνδόξους αὐτὰς φάλαγγας χιλιάδες καρδιῶν μακρόθεν ἐπαλλον μαζί μου καὶ ἡ Μοῦσα πολύγλωσσος τὰς αὐτὰς ἐνέπνευσεν ἀρμονίας εἰς τὰ ἔργα τῆς τέχνης... Ἄλλὰ πόσον ταῦτα πάντα ἦσαν ἀνωφελῆ, ἐφ’ ὅσον ἡ διαχειρίσις μικρῶν συμφερόνων ἐπνιγε κατ’ ἀνάγκην τὴν φωνὴν τῆς καρδιάς τῶν λαῶν... Καὶ ἔπρεπε κρουνοὶ δακρῶν νὰ χυθῶν καὶ ποταμοὶ ἀθῆου αἵματος νὰ πλημμυρῆσουν τὴν χώραν, διὰ νὰ λάμψουν αἱ φλόγες τῆς ἐκδικήσεως εἰς τὸ Ναυαρίνθν... .

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΒΩΚΟΣ